

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/226/2017
Identifikačné číslo spisu:	1112213378
Dátum vydania rozhodnutia:	13.02.2019
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:1112213378.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu H. U., trvale bytom v X., G. U. XX, U. G. B., zastúpeného Advokátskou kanceláriou Mandzák a spol., s.r.o., so sídlom v Bratislave, Zámocká 5, proti žalovanej GCCL Slovakia s.r.o., so sídlom v Bratislave, Cintorínska 7, zastúpenej splnomocnenkyňou MAREK PARTNERS, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Mudroňova 51, o neplatnosť výpovede a iné, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 18Cpr/3/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. októbra 2016 sp. zn. 5CoPr/14/2015, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 25. októbra 2016 sp. zn. 5CoPr/14/2015 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Rozsudkom z 18. júna 2015 č. k. 18Cpr/3/2012-541 Okresný súd Bratislava I (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca na žalovanej domáhal určenia neplatnosti výpovede aj okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany žalovanej, ku ktorým malo prísť listami žalovanej z 23. februára 2012 a 6. marca 2012, ako aj určenia ďalšieho trvania pracovného pomeru v zmysle pracovnej zmluvy z 1. mája 2009 a náhrady mzdy (okrem náhrady trov konania); rozhodnutie o trovách konania potom vyhradil samostatnému uzneseniu, majúcemu sa vydať do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Rozsudok právne zdôvodnený ust. § 1 ods. 1 - 3, § 42 ods. 1 a 2 a § 47 Z. p. (Zákonníka práce č. 311/2001 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení), § 66 ods. 3 a § 261 ods. 3 Ob. z. (Obchodného zákonníka č. 513/1991 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a § 3 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) vecne odôvodnil tým, že žalobca v konaní nepreukázal, že jeho pracovná činnosť regionálneho generálneho riaditeľa (manažéra) žalovanej, dojednaná v jeho pracovnej zmluve, je inou pracovnou činnosťou, než činnosť konateľa spoločnosti (ktorú funkciu žalobca taktiež v minulosti zastával) a spĺňa všetky právne charakteristiky závislej práce. Podľa súdu prvej inštancie tu tak šlo o nedovolený súbeh výkonu funkcie konateľa s pracovným pomerom, o aký by nešlo len vtedy, ak by žalobca na základe pracovnej zmluvy vykonával pre žalovanú prácu do oprávnení a povinností konateľa spoločnosti nespádajúce, s týmito sa

nezmieňajúce a za podmienky nedostatku konkurencie takto vykonávaných činností. Preto ani právny úkon označený ako pracovná zmluva z 1. mája 2009 nezaložil medzi stranami sporu pracovný pomer a z rovnakého dôvodu nešlo úspešne uplatniť ani nároky na neplatnosť skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy, dôvodil súd prvej inštancie, považujúci tiež všetky ďalšie námietky strán, viažúce sa len k platne vzniknutému pracovnému pomeru, za irelevantné.

2. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) rozsudkom z 25. októbra 2016 sp. zn. 5CoPr/14/2015 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z., dnes už i v znení zákonov č. 87/2017 Z. z. a č. 350/2018 Z. z., ďalej tiež len „C. s. p.“) potvrdil. Do odôvodnenia takéhoto svojho rozhodnutia nad rámec pomerne rozsiahlej reprodukcie obsahu odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, obsahu odvolania a odkazov na viaceré ustanovenia C. s. p. pojal prakticky len citáciu prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C. s. p., stručné zdôvodnenie prejednávania ním veci bez pojednávania a záver o neopodstatnenosti odvolania (body 22/ a 23/ odôvodnenia); ďalšie závery o riadnom zistení súdom prvej inštancie skutkového stavu, správnom zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania aj jeho správnych skutkových i právnych záveroch vrátane ich náležitého, jasného a výstižného odôvodnenia (bod 24/); skutočnosť stotožnenia sa v celom rozsahu i s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a obmedzenie sa preto na konštatovanie správnosti takýchto dôvodov (bod 25/) a to, že (citované z rozsudku odvolacieho súdu) „pre doplnenie odvolací súd uvádza, že sa plne stotožnil s názorom súdu prvej inštancie“ (?, bod 26/).

3. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. f/ aj § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. Navrhol zrušenie rozsudkov oboch nižších súdov s vrátením veci na ďalšie konanie súdu prvej inštancie. V prípade námietky zmätočnosťou podľa § 420 písm. f/ C. s. p. namietal porušením jeho práva na spravodlivý proces, ku ktorému prišlo nedostatočným odôvodnením rozsudku odvolacieho súdu, nespĺňajúcim základné atribúty definované v celom rade dovolaním spomínaných, resp. aj čiastočne citovaných rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, Komisie, Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež len „ústavný súd“), Ústavného súdu Českej republiky, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež len „najvyšší súd alebo dovolací súd“) aj Najvyššieho súdu českej republiky. Závery oboch nižších súdov o súbehu oboch žalobcom v minulosti zastávaných funkcií a o nedovolenosti takéhoto súbehu sú potom nesprávnymi a nemajúcimi oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom v tejto veci treba považovať za nesporné jednak to, že žalobca činnosti vykonávané na základe pracovnej zmluvy nevykonával výlučne pre žalovanú, ale i pre spoločnosť v rámci skupiny Grand Circle patriace pod pôsobnosť materskej firmy v Bostone, ale tiež to, že žalovaná nepoprela vznik pracovného pomeru medzi stranami sporu zmluvou z 10. januára 2008 a odvolací súd sa ani s týmito jeho argumentmi v napadnutom rozsudku nevysporiadal; namietal napokon žalobca (ktorý popri vytýkaní nižším súdom nesprávneho prístupu k riešeniu otázky súbehu ním zastávaných funkcií priamo dosiať dovolacím súdom neriešenú právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, v dovolaní nesformuloval).

4. Žalovaná navrhla dovolanie zamietnuť (?), majúc za to, že žalobca nepreukázal existenciu dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. a druhým ním použitý dôvod prípustnosti dovolania (podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.) ani riadne nevymedzil, resp. v tejto časti je jeho dovolanie protirečivým, nakoľko zo žalobcom zmieňovaných rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 92/97 a 4 M Cdo 6/2009 vyplýva ustálenosť judikatúry v otázke tzv. súbehu.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana, v ktorej neprospech boli vydané (§ 424 C. s. p.) obe napadnuté rozhodnutia (potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu ako primárny predmet dovolacieho prieskumu aj ním potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie ako predmet sekundárny), za splnenia tiež podmienok zastúpenia takejto strany a spísania jej dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a tiež dôvodné.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 C. s. p.

7. Podľa § 420 C. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, a/alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. So zreteľom k prekonaniu právneho názoru veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, vyjadreného v uznesení z 19. apríla 2017 sp. zn. 1 VCdo 2/2017 (o neprípustnosti kumulácie dôvodov prípustnosti dovolania podľa ustanovení §§ 420 a 421 C. s. p.), ku ktorému došlo uznesením veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 21. marca 2018 sp. zn. 1 VCdo 1/2018 a uznesením ústavného súdu z 25. apríla 2018 sp. zn. PLz. ÚS 1/2018-22; bol dovolací súd konfrontovaný s otázkou posúdenia existencie oboch dovolaním uplatnených dôvodov prípustnosti dovolania, v súlade s logikou procesnej úpravy však samozrejme v poradí priradenom im chronológiou príslušných ustanovení zákona.

10. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 42/2017, 2 Cdo 20/2017, 3 Cdo 41/2017, 4 Cdo 131/2017, 7 Cdo 113/ 2017, 8 Cdo 73/2017 - tu aj k uvedenému neskôr sa pritom žiada poznamenať, že rozhodnutiami s časťou spisovej značky tvorenou súborom písmen „Cdo“ sa rozumejú rozhodnutia najvyššieho súdu z ním uskutočnených dovolacích konaní). Dovolací súd preto aj v tomto prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie dovolateľa, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

11. Pojemným znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. je, že k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu (skôr a dnes ešte v mimosporových konaniach stále účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu por. R 129/1999 a 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 162/2017, 3 Cdo 22/2018, 4 Cdo 87/2017, 5 Cdo 112/2018, 7 Cdo 202/2017 a 8 Cdo 85/2018). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

12. Pokiaľ sa v dovolaní vytykajú odvolaciemu súdu, resp. i súdu prvej inštancie nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, tu najvyšší súd pripomína, že (ani prípadné) nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. (1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou posudzoval i ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017).

13. Obsah dovolania (§ 124 ods. 1 C. s. p.) naznačuje, že žalobca vyvodzuje procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. aj z právnych záverov, na ktorých odvolací súd (a aj v tomto prípade pred ním tiež súd prvej inštancie) založil svoje rozhodnutie. Už v režime skoršej úpravy občianskeho súdneho konania (účinné do 30. júna 2016) ale dospel najvyšší súd k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa právnym posúdením účastníkovi neznemožňuje. Na tom zotrúva rozhodovacia prax najvyššieho súdu aj za účinnosti novej právnej úpravy (R 24/2017 a tiež 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 94/2017, 4 Cdo 47/2017, 5 Cdo 145/2016, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 76/2018).

14. Žalobca však dovolaním namietal najmä, že k vade zmätočnosti predpokladanej ustanovením § 420 písm. f/ C. s. p. došlo v dôsledku toho, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nemá zákonom stanovené náležitosti, je nepreskúmateľné, arbitrárne a náležité (či presnejšie vôbec) nereaguje na jeho odvolaciu argumentáciu.

15. V zmysle zjednocujúceho stanoviska najvyššieho súdu (R 2/2016) prijatého ešte za skoršej právnej úpravy občianskeho súdneho konania „nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. a výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 92/2018, 4 Cdo 59/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 141/2017, 8 Cdo 49/2017).

16. V napadnutom rozsudku v prejednávanej veci odvolací súd uviedol, že „sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie“ a „vzhľadom na túto skutočnosť obmedzil odôvodnenie potvrdzujúceho rozhodnutia na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 2 C. s. p.“ (bod 25/ odôvodnenia), ako aj to, že „pre doplnenie odvolací súd uvádza, že sa plne stotožnil s názorom súdu prvej inštancie“ (bod 26/), oboje za situácie, keď súčasťou samým odvolacím súdom reprodukováného odvolania žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie boli námietky 1/ nespornosti nevykonávania žalobcom činností len pre žalovanú, ale aj pre inú spoločnosť odlišnú od jej zakladateľa, resp. v rámci skupiny Grand Circle a nevylúčenia Zákonníkom práce dojednania takéhoto druhu práce (bod 21/ odôvodnenia, časť v závere str. 9 rozsudku) a 2/ nespornosti (medzi stranami) existencie pracovnoprávneho vzťahu na základe neskoršej, než súdom prvej inštancie uvádzanej pracovnej zmluvy (zmluvy z prelomu rokov 2007 a 2008, žalobcom podpísanej 21. decembra 2007) a 3/ popretie správnosti skutkového záveru súdu prvej inštancie o nespornom podpisovaní pracovných zmlúv žalobcom so sebou samým (rozumej na oboch stranách pracovnoprávneho vzťahu, teda na strane zamestnanca i zamestnávateľa), v tomto prípade s poukazom na obsah pracovnej zmluvy podpísanej za žalovanú G. S. (bod 21/ odôvodnenia, úvod str. 10 rozsudku).

17. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 C. s. p.); odvolací súd sa však v odôvodnení musí zaoberať podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie a rovnako sa odvolací súd musí vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 C. s. p.).

18. V danom prípade nemožno inak, než konštatovať, že odvolací súd sa napriek výslovnému príkazu urobenému súčasťou ustanovenia § 387 ods. 3 C. s. p. nevysporiadal v odôvodnení svojho rozsudku s podstatnými tvrdeniami žalobcu, uvedenými v odvolaní a to za situácie, keď už pred ním opomenul súd prvej inštancie sa vysporiadať so skutkovou okolnosťou dojednania stranami sporu aj inej, než týmto súdom posudzovanej pracovnej zmluvy - ktorá síce podľa obsahu spisu bola súdu predložená až ako súčasť tzv. balíka písomností, sprevádzajúceho zmenu žaloby, urobenú podaním žalobcu z 3. júna 2015, došlým súdu prvej inštancie deň nato a na ňu nadväzujúce doloženie dokladov podaním z 9. júna 2015, taktiež došlým súdu prvej inštancie deň potom, čo bolo sprievodné podanie datované (v tejto súv. por. č. I. 485 - 531 spisu), zároveň sa tak však stalo ešte pred ostatným pojednávaním súdu prvej inštancie, na ktorom došlo aj k rozhodnutiu rozsudkom, ktorý sa odvolací súd rozhodol potvrdiť (tu por. tiež č. I. 532 - 540 spisu).

19. Možnosť plného stotožnenia sa odvolacieho súdu s odôvodnením ním preskúmaného rozhodnutia súdu prvej inštancie s obmedzením sa na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (ako pravidlo) a ďalšia možnosť doplnenia (odvolacím súdom) na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalších dôvodov (v tomto prípade možnosť majúca povahu výnimky z pravidla, ktorej uplatnenie prichádza do úvahy podľa toho, aký argumentačný priestor súd prvej inštancie úplnosťou svojej argumentácie odvolaciemu súdu ponechá) je síce súčasťou úpravy slovenského civilného procesu už pred čias nadobudnutia účinnosti C. s. p. (tu por. § 219 ods. 2 O. s. p.), v rámci rekodifikácie však zákonodarcu do zákona výslovne zanesol aj to, čo v skoršom čase šlo (a bolo nutné) vyvodiť z logiky úpravy a jej účelu a čoho podstatu možno vyjadriť tak, že možnosť praktického prevzatia argumentácie súdu prvej inštancie odvolacím súdom nezbavuje odvolací súd hoc aj len veľmi stručne a úmerne okolnostiam konkrétneho prípadu reagovať na argumentáciu z odvolania (prinajmenšom tak, že sa poukáže na tie odvolacie námietky, ktoré sú iba opakovaním už súdom prvej inštancie neprijatej argumentácie, ku ktorej však takýto súd zaujal adresné stanovisko, alebo aspoň zrozumiteľne vysvetlí, prečo táto bola bez právneho významu a v prípade iných námietok odvolací súd ozrejní, prečo spôsob nazerania na problém neboli spôsobilé ovplyvniť). Tým samozrejme nie je myslené, že odvolateľovi musí byť dané za pravdu, ale že musí dostať objektívne zrozumiteľnú odpoveď na svoj špecifický argument.

20. Pretože odvolací súd v prejednávanej veci nezaujal k otázkam urobeným súčasťou odvolania žalobcu i argumentácie tejto strany sporu z času bezprostredne predchádzajúceho rozhodnutiu súdu prvej inštancie žiadne stanovisko (ale naopak predovšetkým časť odôvodnenia jeho rozsudku nachádzajúca sa v jeho bode 26/ vzbudzuje pochybnosti o tom, či si odvolací súd v tomto prípade bol vôbec vedomý, čo treba rozumieť pod doplnením argumentácie na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia), vylučovalo to akýkoľvek iný záver dovolacieho súdu než ten, že v tomto prípade došlo k zaťaženiu konania pred odvolacím súdom tvrdenou zmätočnosťou vadou podľa § 420 písm. f/ C. s. p. (tak ako to má na mysli druhá veta stanoviska R 2/2016) a dovolanie musí byť z tohto dôvodu nielen prípustné, ale tiež dôvodné. Absencia vysporiadania sa odvolacieho súdu v jeho rozsudku s takými odvolacími tvrdeniami žalobcu, ktoré bez ďalšieho nejde označiť za nepodstatné, je totiž tak závažným nedostatkom rozhodnutia (a zásahu do procesných práv strany sporu), ktorého intenzita zakladá (až) porušenie práva na spravodlivý súdny proces.

21. Dovolacím súdom konštatovaná procesná vada zmätočnosti uvedená v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť dovolania; zároveň je však tiež dôvodom, so zreteľom na ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie bez ďalšieho zrušiť. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa do 30. júna 2016 ustálila na tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti znemožňujúcej strane realizáciu jej procesných oprávnení, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší bez toho, aby sa zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu (1 Cdo 44/2015, 2 Cdo 111/2014, 3 Cdo 4/2012, 4 Cdo 263/2013, 5 Cdo 241/2013, 6 Cdo 591/2015, 7 Cdo 212/2014, 8 Cdo 137/2015) a na tom zotrváva rozhodovacia prax najvyššieho súdu aj po nadobudnutí účinnosti predpisov tvoriacich súčasť rekodifikácie slovenského civilného procesu (2 Cdo 5/2018, 3 Cdo 146/2018, 8 Cdo 70/2017). Dovolací súd preto ani v tomto prípade neposudzoval dovolanie z hľadiska opodstatnenosti argumentácie majúcej väzbu na riešenie právnych otázok (čo v konkrétnostiach znamená tak z hľadiska

prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p., ako aj jeho dôvodnosti v zmysle § 432 rovnakého zákona).

22. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 C. s. p.). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 C. s. p.). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami preto zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, majúc za to, že náprava zrušením len rozhodnutia odvolacieho súdu je v tomto prípade možná i postačujúca (§ 449 ods. 2 C. s. p.) a vychádzajúc z toho, že tým, komu bolo namieste pričítať dovolaním vytýkanú vadu zmätočnosti bol práve odvolací súd (s povinnosťou reagovať na zákonom ustanovené skutočnosti, ktorú si ale nesplnil a v tomto smere bolo podružným, že tomuto predchádzalo nevysporiadanie sa so všetkými skutočnosťami už v prvej inštancii).

23. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 C. s. p.).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.